

Da det lille Tremandsselskab ud paa Aftenen skiltes, blev der truffet den Aftale, at Per den næste Formiddag skulde hente Nanny paa Hotellet og tage sig af hende, mens Dyhring gjorde en Visit i det danske Konsulat, — (han agtede nemlig at skrive en Artikel hjem til sit nye Blad om Handelsforholdene i Italien). Det var Nanny selv, der havde foreslaaet det; men med sædvanlig, galant Ligegladhed gav Dyhring øjeblikkelig sit Minde dertil.

Det var nu ogsaa den eneste Betingelse, de to Ægtefolk havde stillet hinanden, da de giftede sig, at de hver for sig vilde bevare deres Frihed fuldkommen ubeskaaret. De var endogsaa bleven enige om, at det mindste Forsøg paa at paalægge den anden Baand, særligt i Forholdet til det andet Køn, skulde betragtes som tilstrækkelig Skilsmissegrund.

Da Per den næste Dag ved aftalt Tid kom til Hotellet, var Dyhring allerede gaaet. Nanny modtog ham fuldt pudset i Gaarsdagens Dragt, færdig til at følge ham. Hun rejste sig fra en Frokost-opdækning (bestaaende blot af Chokolade og Kager) og udbrød straks uden noget Goddag eller anden Ceremoni:

»Hvor skal vi saa tage hen? Idag vil jeg rigtig mere mig!«

Per kom til at fortælle, at der paa et nærliggende Torv, som hans Vej just havde ført ham